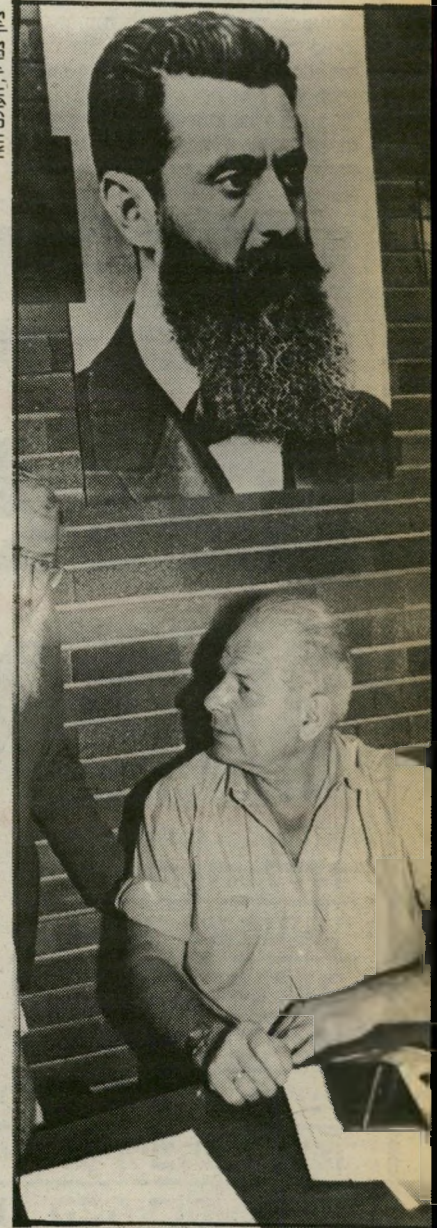

(המשך מעמוד 6)

מש במכשיר זה לעיתים קרובות. במיסגרת כזאת נראה מישאל-העם כמכשיר המועדף של דמוגמים. אולם במדינות דמוקרטיות רבות מקובל

ציון צמיר, העולם הזה

חייב צידון ביבי שלח

המישאל כמכשיר סכיר ולגיטימי. בשווייץ הוא אמצעי דמוקרטי שיגרתי. באיטליה שייך מש לאיחאח לפיתרון בעיות השנויות במחלוקת עמוקה (למשל: התרת הגירושין). בארצות-הברית הוא משמש להכרעה בעניינים מעשיים (למשל: הטלת מיסים). מישאל-העם יכול להיות מכשיר דמוקרטי יעיל גם בישראל, בשני תנאים: ● שהוא ייכנס למיסגרת חוקית, שתגדיר היטב את תהליך ההחלטה על עריכתו, ואת אופן ביצוע ההכרעה.

● שמול האורח תועמד שאלה מעשית ברורה ומוגדרת היטב, ולא שאלה עקרונית היפותטית. (למשל: "האם אתה בעד או נגד קבלת הצעתו של הנשיא חוסיני מובארכ, שישראל תנהל משאומתן עם מישלחת פלסטינית אשר תורכב על-ידי נשיא מצריים כראש-צוות?") יצחק רבין אמר כי לדעתו הציבור הישראלי הוא קיצוני בוויכוח על עקרונות, אך מתח בהכרעה על הצעות מעשיות. מנתח בגין

הוכיח זאת כשוכה בתמיכה כללית כשהחליט להחזיר את כל סיני תמורת שלום עם מצרים. אם ייערך מישאל-העם על הצעתו של מובארכ, יתכן שהדבר יוכח שוב.

שליחיות

יש ממשלה?

אישיצומת נשלח עליידי ביבי ותניהו לייצג את ישראל. הוא חוזר מודאג

גידעזן סער

הכרעהכנסת יואש (צ'אט"ו) צידון מצומת נחשב כאדם אינטליגנטי, מרצה היודע לשיטוח לפני שומעיו טיעונים רציונליים. זו, כנראה, גם הסיבה שקיבל בשבוע שעבר, בהתראה של שעות מעטות בלבד, למרות שהוא איש-האופוזיציה, בקשה לחוצה מביבי נתניהו, סגן-שר-החוץ, לטוס לאיסטנבול, כדי להופיע שם לפני הוועידה השנתית של "איר-גון הנשיאים הצעירים". זהו אירגון בינלאומי בעל עוצמה כלכלית, הכולל 6000 אנשי עסקים וכלכלה. 20% מהם יהודים, 60% מהם אמריקאים. מחזורי-העסקים של החברה המוכרת נואת גדול יותר מזה של מדינת-ישראל, וזו גם הסיבה לכך שכל הדלתות נפתחות לפניו. ארבעת ימי הוועידה עלו ארבעה מיליון דולר.

לדיברי צידון, הוא נתקל שם במכונת-התעמולה המשומנת של אש"ף, שהצליחה לגרום, בין היתר, לכך שהנשיא המרכזי של הכנסת יהיה הבעייה הפלסטינית. מארגון-הכניסה היה השגריר האמריקאי לשעבר בסוריה, וסגנו — אמריקאי פלסטיני.

הכי טובה. לפני הוועידה הופיעו חאלד אל-חאסן, מככירי אש"ף, שהוא עצמו איש-עסקים גדול (הסוכן של שרף בכוויית), ולדי אל-חלידי, פרופסור פלסטיני רבי-יוקרה מאוניברסיטת הארדורד. ופיליפ חביב, הדיפלומט האמריקאי ממוצא לבנוני. הרצאתו של אל-חאסן היתה אמוציונלית מאוד, כסיגנון. "תנו לי לחזור הביתה". חלק מהיהודים בקהל שאלו אותו שאלות נוקבות, והדברים אף גלשו לחילופי-דברים בטונים גבוהים.

הצלחת הרצאתו של צידון, שזכתה בציון נים גבוהים מצד הנוכחים, הרושמים ביקורות אחרי כל הרצאה, לא שיפרה במיוחד את מצב רוחו. בחזורו ארצה דיווח על "סחף עמוק כמי עמדה של ישראל בעולם".

לדיברי צידון, טענו המשתתפים, ובמיוחד היהודים, שישראל מוכרת בעשרים קולות. אחרי נאומו של צידון פנה אליו אחד היהודים ואמר לו, לדבריו: "דברך היו משכנעים, אך אינני בטוח שהם מייצגים את עמדת ממשלת-ישראל". כשצידון ענה שהוא בא מטעם ממשלת-ישראל שאל פיליפ חביב באירוניה: "יש לכם ממשלה?" שאלה זו הופנתה בווארי ציגות שונות, לצידון, כמה פעמים במהלך הורעידה. צידון: "למרות שברוך כלל אני מאמין שאם מביאים ראיות הגיוניות לפני אנשי-עסקים זה עוזר — הפעם אני ספקני. התרשמתי שלשני דברים יש השפעה מכרעת: הפיצול בישראל התעמולה הערבית, ובעיקר הפלסטינית, שהצליחה למקד את הסיכסוך בעניין הפלסטיני, וליצור תרמית של גולית הישראלי מול דויד הפלסטיני, תוך התעלמות מהתמונה הכוללת של עולם ערבי אדיר המקיף את ישראל והעויין אותה. ההיידרתי שם כמיוחד עם אוטו פון-הבסבורג, יורש-העצר לבית הבסבורג, שהוא גם ציר בפרלמנט של בוואריה, ואדם משכיל מאוד. אינני שחצן, אך כשהוא אמר לי שהרצאתי היתה ההרצאה הטובה ביותר שמע מעורו על העניין הישראלי, שאלתי את עצמי, מה, לכל הרוחות, עשינו עד היום?"

הסיפור של כולם דומה: מישוה הביא

אגיד לה כשנפגש לכד. המעמד השכיח ממני את הכל. "אני אוהב אותך — כואי נתגרש". "חכי לי — חבל על הזמן".

זה שיקף פחות או יותר את המחשבות שהתרוצצו לי בראש ככל הימים האלה. רבר היפוכו.

התחבקנו, נגענו זה בזה, בכינו, ולא דיברנו כמעט מילה. לא היה לי מה להגיד, התביישתי ממנה. היא שניבאה לי את התסריט הזה, ואני המבוגר, המנוסה, ה"חכם" שצעק, "לי זה לא יקרה". מה יש לי להגיד?

אני לוקח את התינוקת ביריים, מצוהיקה אבל אני מרגיש שאני נאחז בה. היא, הקטנה הזאת, נותנת לי את האחיוה בחיים.

אחרי, בכלות הכל, היא עומדת כפתח. שנת תש"ן. כן, גם בתל-מונר מתחלפת שנה.

שנה חדשה, אולי אף תקופה חדשה. אחרי עשרת הדיברות של משה, עשרת הדיברות של מובארכ. אומר על זה פופאי הרמלאי: "הכם גדול מובארכ זה. צועק שלום שלום. נראה אותו פעם במחוזי". אז עוד ברכה, אחרונה: שנת שלום ולא מחוזי...

מה שמשמח אותי בכך שאני כתב בהעוולם הזה היא העובדה שמי שקונה את העיתון גם יקרא בו. את יתר העיתונים קונים כשביל ההגרות. אפילו כאן אצלנו רבים כל יום על כל גלגל של ב"אס"ו.

אני שוכב לי על הרשא, מתחרדן בשמש, שותה כוס מים קרים שקיבלתי מהחברה של

באבו-כביר

אויקים-ידיים, אויקים-רגליים ובצעדים מרדדים (כגודל השרשרת) אני מדדה לארץ קה. סנדרה לצירי מנגבת רמעות — אל תשבר" ואני בכלל קוראים אותי "שבור". אני מנסה לחיד, מנסה לעודד אותה. עוד נשיקה ררך החלוק. נוסעים.

הרעובות מקושטים, רגלים, מנורות צבעוניות, ארסרטו יום-העצמאות — תגיגות הד 40. כן. 40 חורש. זה מה שפסק לי השופט.

קצת לפני הכניסה לאברכביר, במוסך טור ריון, שם נהגתי לתקן את המכונית, ראיתי את הראש של איוק, המכונאי שלי, רוכן מעל מיכסה-המנוע פתוח, וחשבת בליבי שיעבור הרבה זמן עד שזה יראה ממני פרנסה. זה התברר האחרון שראיתי, שלא מבצע לרשותו.

המתרת. קיר אסכסט קטן מפריד בינינו לביי-גם. מחתרת, כשמש כן הם... שומרים את הסיגרות והאסימונים שלהם ממש במחתרת. מחדתרתיים החברה האלה. שוכב ומנסה להיזכר בימים ההם, בשנת תשמ"ח, שהכל היה בה, מלבד שימחה.

כ"ס בבורק אמרו לי לאסוף את כל הציוד: "אתה נוסע לאברכביר..."

אספתי את המעט שהיה לי וחיכיתי. הרציאו אותי מהתא לחרחקירות גדול. הצעות שבה להעביר אותי עשה לי מסיבת-הפתעה — אשת, הילדה וגיסי באו להגיד לי חוק ואמץ.

פעם ראשונה מאז המעצר שנתנו לי לבי-לות שעה שלמה במחיצת אשתי ללא החייר-שנים של הצפונות. ימים ולילות פינטזתי מה